

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Jacek Sobczak

w sprawie **M. K.**

skazanego z art. 280 § 1 i in. k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 grudnia 2015 r. wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 września 2011 r., sygn. akt V Ka 370/11, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 24 lutego 2011 r., sygn. akt IX K 79/11,

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić wniosek;

2) zwolnić skazanego od zapłaty kosztów sądowych postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania.

UZASADNIENIE

Obrońca z urzędu skazanego M. K. złożył wniosek z dnia 13 lipca 2015 r. o wznowienie postępowania sądowego zakończonego wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 24 lutego 2011 r. (sygn. akt IX K 79/11) zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 września 2011 r. (sygn. akt V Ka 370/11) i uchylonego w części wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2012 r. (sygn. akt III K 45/12). Jako podstawę wniosku obrona wskazała art. 540 § 1 pkt 1) k.p.k., tj. okoliczność, że w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. W niniejszej sprawie tą okolicznością

miałoby być skazanie jednego ze świadków – D. B. za czyn z art. 233 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (sygn. IX K 1155/14) następnie utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 października 2015 r. (sygn. akt V Ka 822/15).

Obrona wniosła wobec powyższego o wznowienie na korzyść skazanego postępowania i uchylenie wskazanych wyroków oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny.

Przypomnieć należy, skądinąd wynikający wprost z treści przepisu art. 540 § 1 pkt 1) k.p.k., że w przypadku wznowienia postępowania z uwagi na popełnione przestępstwo, owo przestępstwo musi być popełnione w związku z postępowaniem, którego wznowienia strona się domaga oraz musi zostać wykazane, że mogło ono mieć wpływ na wynik pierwotnego postępowania. Takie rozumienie cytowanego przepisu jest też ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. postanowienie z dnia 18 lutego 2015 r., II KO 3/14, LEX nr 1652386).

Nie ulega wątpliwości, że doszło do skazania D. B. za składanie fałszywych zeznań w postępowaniu prowadzonym w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie pod sygnaturą IX K 79/11. Jednak uważna lektura uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 10 czerwca 2015 r. (sygn. IX K 1155/14) utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 października 2015 r. (sygn. akt V Ka 822/15) pozwala na uznanie, że fałszywe zeznania tego świadka dotyczyły kwestii dla postępowania, którego wznowienia domaga się obrona, zupełnie nieistotnych. Odnosiły się one bowiem do finansowych rozliczeń pomiędzy świadkiem a M. K. (kwestia pożyczki 5000 zł). Przypomnieć należy, że przypisane M. K. przestępstwo polegało na dokonaniu rozboju na A. R., współlokatorze D. B.. Z ustaleń Sądu w sprawie IX K 79/11 wynika, że M. K. wraz z Ł. S. wtargnęli do pokoju nr [...] w akademiku przy ul. [...] w L. w poszukiwaniu D. B. i w sytuacji jego nieobecności i niemożności skontaktowania z nim – przy użyciu przemocy i groźby – dokonali zaboru mienia jego współlokatora.

Oznacza to niezbiecie, że okoliczność istnienia, bądź nieistnienia niezwróconej pożyczki w relacji M. K. – D. B. nie miała żadnego znaczenia dla dokonanego rozboju.

Z uwagi na brak spełnienia przesłanki wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 1) k.p.k. należało orzec, jak w sentencji.